

Pálfi Dénes.
(1835—1907.)

Erőtéljes alak, törzsfőnöki typus. A nemzetségek fejei festhettek úgy régen, mint e keleties színezésű, szabályos alkatú hatalmas termet: Pálfi Dénes.

Az őstermészethez mindig is közel maradt. Földet mivel, gazdálkodik és az örökölt nemesi vagyon keze alatt szépen gyarapszik. Otthon gyönyörű ménest nevel s szelítl állatokat, s ragadozókat irt biztos fegyvere fent a félelmes havason.

A földet megtartani, a vagyont gyarapítani, ebben a község népének példát adni: ösztöne és öntudatos politikája, melyet kitarással követ.

És a mi életéhez még oly szorosan fűződik, a felvilágosult vallás. A tarcsafalvi Pálfiak kezdettől az unitarius reformatio hivei, tántorithatlanul. S a melynek megteremtésére elődei oly sokat tettek, a székeskereszturi középiskolát felügyelő gondnokságával emeli. Mint ifjak tisztelettel néztünk alakjára s az azutáni ismeretség csak növelte e tiszteletet, hogy most kegyelettel emlékezünk róla, a nemzetségfőről, régi magyar vonások és tulajdonságok megtestesítőjéről, kinek lelkében vallásunk lángja égett.

Fi-örököst nem hagy maga után. Vele a tarcsafalvi Pálfiaknak egyik ága megszakad.

A közös törzsnek más hajtásaiban fognak tovább élni a nemzetségnek erényei.

PÉTERFI DÉNES.

M. Farkas Sándor.

(1836—1907.)

Ministeri számtanácsos volt s üres idejében a múzsákkal társalgott.

Aranyosrákosi Székely Sándor hőskölteménye hangzott bölcsője felett s Kriza népdalait éneklik ifjúságában. Az unitarius tanulóknak nemes nagyvágya lett a költészet s közülök egy pár figyelemreméltó tehetség válik ki.

Murányi Farkas Sándor egyike volt azoknak.

Verselt szerelemről, hazáról; de a mikkel leginkább kitiűnt s a mik számára babért szereztek, vallásos tárgyú alkalmi költeményei, a hitszabadság apostolainak szentelt lendületesen irt ódái.

Hittel teljes szív volt, a mit nemesak költeményei tükröznek, hanem anyagi adakozással is kifejezett.

Áldozott lelke ihletével s a mennyiben tehette, aranyával is. Hű fia volt egyházának.

PÉTERFI D.